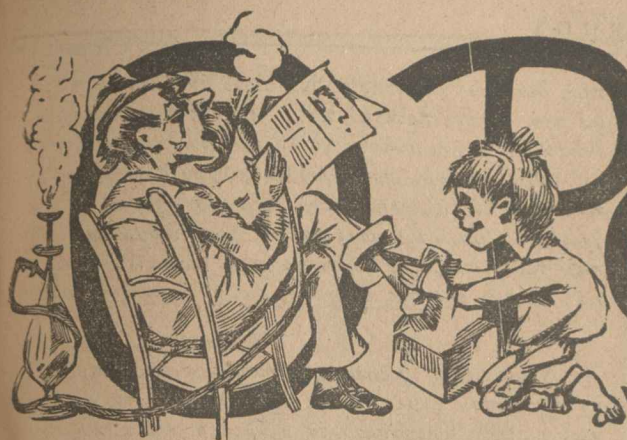

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐκτυνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
ὑνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νάξια κι' ἐντροπὴν.
ὑνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Νοεμβρίου καὶ δεκάτη,
παρηγοριάς ὅτὸν τόπο τὸν σακάτη.

Ἐπτὰ καὶ τετρακόσα,
Βουλὴ βουλευμῶσα.

**Τραγοῦδιὰ σοβαρὰ
καὶ κᾶπως θλιβερά.**

Ἐνα πουλί, τρελλὸ πουλί μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ στόμα
πῆγα τρελλὰ κελεύθησε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα :
«Καλῶς τὴν πολυπόθητη καὶ τὴν συφοριασμένη,
τοῦ τόσος κόσμος νησιτικός ἀπ' ἔξω τὴν προσμένει,
καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται τὴν κάπα τῆς νὰ στρώσῃ,
καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται κουπόνια νὰ πληρώσῃ,
καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ τόση προκοπή,
καλῶς τὴν ποῦ τὰ πρέποντα θὰ σκούξῃ καὶ θὰ πῇ
γιὰ τοὺς Ρωμοῦνους τοὺς σαχλοὺς καὶ γιὰ τὸν Λαχοβάρη
καὶ μ' ἄλλα τὴν καμπουρα μας θὰ καμπουριάσῃ βάρη.
Καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ χίλια δαὶ τερτίπια,
τοῦ μὲ παπούτσια τοὺς Ρωμηοὺς θὰ τοὺς ἀφήσῃ τρύπια,
κι' ἂν ἓνα εἰκοσόφραγκο τοὺς μείνῃ χαρτζηλίκι
θὰ τὸ κρεμοῦν καμμιὰ φορὰ ὅτ' αὐτίχ' αὐτὸν σκουλαρήκι.

Τρίμε, Ρωμοῦνε Κανταρτζῆ καὶ σῆς δειλοὶ Ρωμοῦνοι,
κι' ὁ Θεσσαλὸς ὁ Κανταρτζῆς σημαίνει τὸ κουδούνι,
ἀναβάζει κι' ὁ Γραμματικὸς τῶν Βουλευτῶν τὴ λίστα
κι' ἀρχίζει τὸ χασμούρημα, τὸ ξάπλωμα κι' ἡ νύστα.
Ὁ Διληγιάννης ἔρχεται καὶ πάει ὅπου πρέπει...
καὶ καρδιὰ ραγίζει τὸν Θεοδωρὴ νὰ βλέπῃ...
ὅσο καὶ νὰ κορδώνεται δὲν σφίγγει τὸ Κορδόνι...
μπάνει κι' ὁ Πίτ, ποῦ λύσσαζε νὰ ρίξῃ τὸ κανόνι.
Καυμῆνε Ράλλη, τί βογγᾷς κι' ἀπ' ἔξω περιμένεις ;
γιὰτὶ καὶ σὺ σὰν ἀρχηγὸς μὲς ὅτῃ Βουλῇ δὲν μπαινεῖς ;

ἔλα μὲ τὸ φουσάτο σου καὶ μὲ τὸν Εὐταξία
κι' ἡ δεξιὰ πυκνώνεται χωρὶς λιποταξία.

Τέσσερα κόμματα βογγοῦν κι' ἀδιάκοπα παλεύουν,
μουντζόνουν καὶ μουντζόνονται καὶ γιὰ καλὸ δουλεύουν.
Τέσσερα κόμματα βογγοῦν μὲ παθιασμένα στήθη
καὶ τόνα θέλει τὸ μακρὺ καὶ τὸ ἄλλο τὸ κοντό του,
γιὰτὶ ὡς τώρα ὅσους Ρωμηοὺς κανεὶς δὲν ἐγεννήθη
ποῦ νὰ μὴν κρίνεται σοφὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου.
Τέσσερα κόμματα βογγοῦν... μὲ γὰρ μὲς καὶ γὰρ μὲς...
νὰ δώσ' ἡ Μεγαλόχαρη νὰ γίνουν κι' ἄλλα τόσα,
κι' ἐμεῖς μὲ τὸ μπουζούκι μας καὶ μὲ τὸν ταμπουρά μας
νὰ ψάλλωμε τὸν Ὀλυμπο, τὸν Πίνδο καὶ τὴν Ὀσσα.

Βουδούρη, νέε Πρόεδρε, τὰ κορδόνιακι βρόντα,
νὰ πᾶν τὸ παληάμπιλο, νὰ ἀνέβουν καὶ τὰ φρόντα,
νὰ ἀνοίξωμε τὰ μάτια μας, νὰ ὀρᾶμε λίγὸ αἶμα,
νὰ ἔρῃ τὴν Ἐννεάχρονον κι' ὁ Δαϊσπελὸς ὁ σοφός,
ποῦ Φιλελλήνων Γερμανῶν κτλ τὸ ὑποτιποῦτο,
καὶ νὰ φωνάζουν οἱ Ρωμηοὶ ἀφ' ὅπου μὰ τείναι τούτο ;
Νὰ διώξωμε τοὺς ἐλεγκτὰς καὶ τὰ κλεινὰ ἑδάρη
ἀπ' τῆς ἐννιά της κακουλίας νὰ γινεῖται χουτσάκι,
κάθε Ρωμηὸς τὴν σάμακα του νὰ τρέχῃ νὰ γυμνᾷ,
ὑπνος χρυσὸς μ' ἀνείρατα χρυσὰ νὰ μὲς κοιμᾷ.

όλαις τῆς Μαύρης Μοίρας μας πατόκορφα ν' ἀσπρίσωμε
καί 'στους Ρωμούνους τὰ λεπτά τοῦ Ζάππα νὰ χαρίσωμε.

Κι' ἄλλο πουλί, τρελλό πουλί 'στό πρώτο ἀπαντᾷ:
«ποῖς εἶναι τοῦτος ποῦρχεται κι' ἀστράφτει καί βροντᾷ;
ἀρχίζει σαμπαὶ γλυκὸ καί τοῦ βαστούν τὸ ἴσο,
ὁ Ροῦ τὸν πάει ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὁ Λόου ἀπ' ὀπίσω,
καί τραγουδοῦν τριγύρω του καμπόσοι λυπημένοι:
«Ποῦναι οἱ πρώτοι σου καρποί, 'Ελῆά μου φουντωμένη,
ποῦναι τὰ πρώτα κάλλη σου κι' ἡ τόσαις ὠμορφιαῖς,
ποῦ δανειζόσουν εὐκόλα μὲ 'λίγαις γαλιφιαῖς;
Κακὸς Βοριῆς ἐφύσηξε καί κατὰ γῆς τὰ 'τίνιζε
κι' ὅλους τῆς γῆς τοὺς ἐλεγκτάς κοντὰ μας τοὺς ἐσύναξε,
κι' ἂν κόβης ράβης σήμερα, μὰ ράψιμο δὲν πιάνει
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι».

Μὲς 'στὴ Βουλὴ τὸν ἐρωτοῦν καμπόσοι φαμφρόνοι:
καί τί χαμπάρια, Πρόεδρε;... τὸ 'βρήκες τὸ κουπόκι;
ἐφύσα αἶμα νὰ τὸ 'βρῶ, μὰ τέλος πιά τὸ 'βρήκα
καί τώρα μέσα 'στὰ στραβά τῶν μισελλήνων 'μπήκα.
Σ' ἐμένα πίστι νᾶχετε καί μὴ σᾶς μέλη ὀόλου,
θὰ σᾶς παχύνω σὰν τάσκιὰ ἐκεῖνα τοῦ Αἰόλου,
μηδὲ θὰ τρέμετε ποτὲ σὰν ἀχαμνὰ καλάμια
καί θάχνη κρέας μπόλικο τὸ κάθε χασαπιό,
σ' ἐμένα πίστι νᾶχετε κι' ἐγὼ θὰ γίνω Λάμια
καινούρια πάλι δανεικὰ μὲ σᾶς νὰ καταπιῶ.

Θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια σὲ 'λίγαις ἐβδομάδες,
ποῦ θὰ φουσκώνουν ἐξαφνα καθὼς οἱ λουκουμάδες,
θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια καθ' ὅλα ἐντελῆ,
γεμάτα πόρους σὰν μικρὰ κανάτια Αἰγινίτικα,
θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια γερὰ κι' ἰσοσκελῆ
κι' ὄχι στραβά κι' ἀνάποδα καθὼς τὰ μακαρίτικα.
Θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια, ποῦ 'μέρα μεσημέρι
θὰ σέρνεσθε γονατιστοὶ νὰ μοῦ φιλήτε χέρι,
ὅπου κανεὶς δὲν θὰ τολμᾷ γι' αὐτὰ νὰ μᾶς οἰκτεῖρη
καί δὲν θὰ κάνουν γιὰ χαλβὰ καί γιὰ τουλουμουτρί.

Θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια, ὅπου τοῦ Ροῦ καί Λό
εἰς τὰ καλὰ καθύμνα θὰ στρίψῃ τὸ μαλὸ,
ποῦ θὰ τρυπώσῃ ὁ καθεὶς μὲ φόβο 'στό καυὶ του
κι' ἐγὼ σὰν καραγκιζόηδες θὰ τοὺς κινῶ μὲ σούστα,
καί κάθε Λόρδος 'στους Ρωμηοὺς θὰ δώσῃ τὸ βρακί του
καί κάθε Δαῖδη παστρική τὴν πρὸ καλὴ της φούστα.
Θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια καί τακτικά κρουτάκια
κι' ὄχι κομπογιαννίτικα σὰν μπάριμπ' 'Αλέξη χάπια,
ποῦ θὰ πειθοῦν οἱ δανεισταὶ πῶς δὲν θὰ λυπησώμε,
πῶς σὰν παιδιὰ τῆς μπάτσικας δὲν θὰ χρεωκοπήσωμε.
Θὰ 'δῆτε 'Ισοζύγια καθ' ὅλ' ἀληθινὰ
κι' ὄχι ψευδῆ κι' ἀνύπαρκα τῆς φαντασίας φάσματα,
κι' ὅταν κανένας λαίμαργος νομίζῃ πῶς πεινᾷ
θὰ τοῦ τὰ βάζουν 'στὴν κοιλιά ὡς μόνον καταπλάσματα.
Θὰ 'δῆτε μ' 'Ισοζύγια 'μπροστά σας νὰ πηδῶ,
ὅπου κι' ὁ φίλος μου Μπολιὲ θὰ γραψῇ «τεῖναι τοῦτα;»
κι' ὅλ' οἱ τρανοὶ ἐξελεγκτὰ θὰ φύγουν ἀπ' ἐδῶ
μ' ἓνα παπούτσι μοναχὰ καθὼς ἡ Σταχτοπούτα.

Τὰ πάντα περιβάλλονται μὲ φωτεινὴν νεφέλην
κι' ὁ Λό θὰ γράψῃ ἐκθεσιν, ποῦ θᾶναι τεφαρίκι,
γιατί κι' αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ σὰν γνήσιος Φιλέλλην
καί κοπιᾷ νὰ γενῇ τῆς γούνας μας μανίκι.
Θὰ κόψῃ τῶν μουρμουρηδῶν μὴ καί καλὴ τὸν βῆχα,
θὰ 'πῇ πῶς εἶδε καί Σπανούς, μᾶχαν καί 'λίγη τρίχα,

πῶς δὲν τοῦ 'καπιτάρισε Κουβέρνο σὰν καί τοῦτο
μὲ μία τέτοια προκοπὴ καί μ' ἓναν τέτοιο πλοῦτο.
Αὐτὰ θὰ 'πῇ ὁ μύστερ Λό κι' ἐγὼ θὰ 'πῶ τὰ ρέστα
κι' εὐθὺς δανειῶν σωστικῶν θὰ ξαναρχίσ' ἡ φέστα,
καί τότε θὰ βυζαίνωμε τὴν 'Εξουσίαν χρόνια
χωρὶς νὰ μαρατζώνωμε γιὰ τὰ βρωμοκουπόνια,
καί τρώγοντας καί πίνοντας 'στὰ πέντε Βιλαέτια
καί μὲ τῆς δῆθ τῆς φούχταις σας θ' ἀρπάζετε ρουσφέτι.

Ὁ Λόρδος ἔτσι 'μίλησε κι' ἐχάρηκαν οἱ φίλοι
κι' ἐγέλασαν γλυκὰ γλυκὰ τὰ λαλά των τὰ χεῖλη,
καί μερικοὶ 'θυμήθηκαν τὰ μέλλοντα καλὰ των
κι' ἀμέσως ἐξεργάσθησαν τὰ δέκα δάκτυλά των,
καί κάθε Κυβερνητικός, ποῦ θαύματα πιστεύει,
'μουρμουρίζει μοναχὸς του «αὐτὸς δὲν χωρατεύει».
Πυκνὸ μπουλούκι 'πλάκωσε... ἀντάρκα καί φωνή...
δὲν ἤλθαν, ὅπως ἔλεγαν, μὲ μούτρα ξυτισμένα
οἱ τῆς Κορίνθου Βουλευταὶ καί οἱ Ζακυνθινοὶ
καί τὸ κοπάδι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχασε κανένα.
Μαζεύτηκαν ἐγκάθετοι καί κόσμος σεβνταλῆς,
ὡσὰν μελίσσι τὸ δεξι ἐβούζε μπουλούκι,
ὁ Βασιλάκης Πρόεδρος ἐβγήκε τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Μήτσος μὲ τοὺς ἐνδεκα μᾶς 'κάθισε παλούκι.

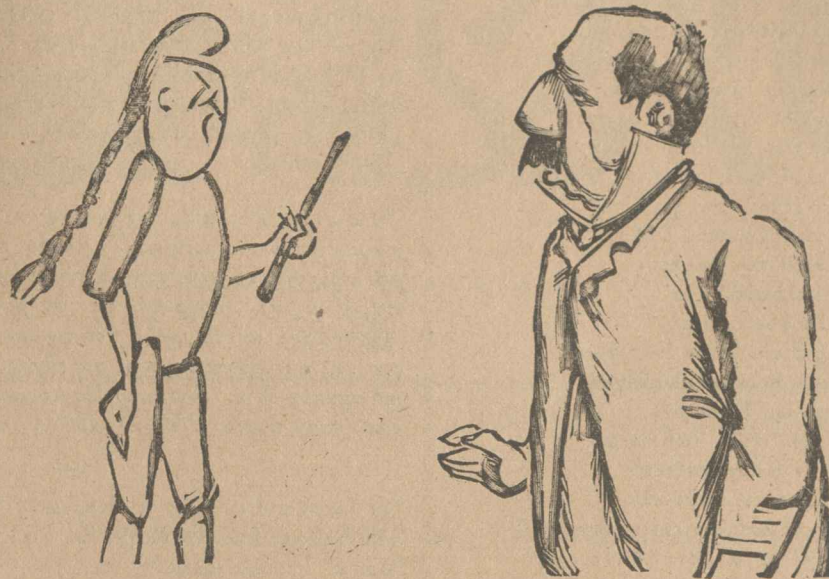
«Ἄλλο πουλί, τρελλό πουλί πετᾷ καί φτερουγίζει,
'στοῦ Λό τὴ μύτη κάθεται καί γλυκολαρυγίζει:
«Γράφε, σὶρ Λό, μὲ μηχανὴ καί δὲν θὰ τόχης κρέμα...
τάϊμς ἰν μόνεϋ, μωρέ, ὁ χρόνος εἶναι χρήμα...
Μὴν ἐξοδεύης ἄδικα τῆς ὥρας τοῦ καιροῦ σου,
μὴ φᾶς φαί, μὴν πιῇς νερό, μὴν τρέξῃς πρὸς νεροῦ σου,
γράφε μὲ δέκα μουλαριῶν καί δέκα 'αλόγων φόρα
γιὰ νὰ τελειώσ' ἡ ἐκθεσίς ἀρχήτερα μὴ ὥρα.
'Αμέσως ν' ἀνασκουμπωθῇς, ν' ἀνάψῃ κι' ἡ ποδιά σου,
τὴν ἐκθεσί σου καρτεροῦν κι' ὅλοι γι' αὐτὴν σφυρίζουν,
κι' ἄμα σοῦ λένε ἀκόρακα, πῶς πᾶνε τὰ παιδιὰ σου
ἐσύ, σὶρ Λόου, ν' ἀπαντᾷς πῶς ὅσο πᾶν ἀσπρίζουν.

«Οἱ Βουλευταὶ συνέρχονται, τὰ κόμματα συγχίζονται,
χειροτονοῦνται Πρόεδροι κι' ἡ γλώσσας μας τρυχίζονται,
καί σὺ ἀκόμη κάθεται κι' ἀκόμη καμαρόνεις...
λυπησοῦ μας, σὶρ Τζέντλεμαν, καί μὴ μᾶς ξεθεώνῃς.
Ξεμπερδεψέ την 'γρήγορα κᾶν ὅλη κᾶν μισή
νὰ πάῃ πιά 'στό διάβολο... μᾶς ἔσκασες καί σὺ».

Αὐτὰ τοῦ εἶπε τὸ πουλί μὲ τὸ κελάδημά του,
κι' ἀφοῦ ἐπαίνους ἐπλεξε πολλοὺς γιὰ τὸν ὄνομά του
ἐσήκωσε μ' εὐγένεια μιὰν ἄκρη τοῦ φτεροῦ,
'κουτσούλισε τὴ μύτη του κι' ἐπέταξε 'στὸν Ροῦ.

Εἰκὼν φανταστική, ἀλλὰ σημαντική.

(Ὁ Φασουλῆς ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τὰς αἰτίαις
τῆς ἐνεστώσης κρίσεως καί τῆς ἀχρηματίας,
τὰ μετ' ὀλίγον μέλλοντα καθὼς καί τὰ παρόντα
κι' ἂν εἴν' εὐνοϊκὸς καιρὸς νὰ ξαναπαίξῃ φόντα,
μεταμορφοῦται εἰς σωστὸν Κινέζον Μανδάρινον,
αὐτὴν τὴν μεταμόρφωσιν ὡς ἀναγκάσαν κρίνων.
Μὲ μίαν κοτσίδα 'πίσω του προβαίνει σκυθρωπός,
ἡ δὲ μορφή του φαίνεται ἀλλόκοτη καί νέα,

κι' ὁ Περικλῆς 'πίσω του, γλυκὺς καί χαρωπός,
τοῦ κάνει τὸν ἀκόλουθον καί τὸν διερμηνεῖ.
Ἀρπάζουν ὁρμούς κεντρικοὺς καί 'στοῦ Τρικουπῆ πᾶνε,
τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του σιγὰ σιγὰ κτυπᾶνε,
ἐκεῖνος δὲ κατὰσπιχα βασταζὼν ὑπὸ μάλης
ἐκείνης καί τοὺς δέχεται μετὰ χαρᾶς μεγάλης).

Π. Προθυπουργέ, ὁ Περικλῆς ἐν οὐ παικτοῖς μὴ παίζων
ἐκ συνιστᾷ θερμότατα καί τοῦτον τὸν Κινέζον.
Καλεῖται Φασουλῆς Τζῖν Τζούν, καί τώρα καί πρὸ χρόνων
εἰς ἐλεγχθεὶς ὁρεῶν ἐνασχολεῖται μόνον,
τὸν στέλλουν δέ, ὡς βεβαίῳ, καμπόσοι Μανδάρινοι
τὴν κρίσιν τοῦ νομίσματος Κινεζιστὶ νὰ κρίνῃ.
Τ. Χαίρω πολὺ... καθίσετε...

Καθόλου μὴν πειράζεσθε...
ἐπεὶ μὲ τὰ κατὰσπιχα παραπολὺ κουράζεσθε.
Φ. Φασουλῆ Τζῖν Τζούν Τρικουπὲ ἐρίφ ὄγκι ὄγκι οὐάγγ χι ὄν-
ῆ μιντζίρας, ὁ τζίντζιρας, ὁ μιντζιριτζικόντζιρας. Τζιζιρας,
Π. Αὐτὸ θὰ 'πῇ, Προθυπουργέ, πῶς χαίρει ποῦ σᾶς 'γνώρισε,
κι' ἂν ἐδῶ πέρα μὲ τὸν Λό καί τοῦτος καλῶς ὦρισε,
ἐπ' ὅπως ἄκουσε κι' αὐτὸς νὰ λέγουν 'στό Πεκῖνον
ἐπ' ὅτι φόντα 'πτόχευαν οἱ πρώτοι τῶν Ἑλλήνων,
πῶς εἶναι τὰ Ταμεία μας καί τὰ πουγγιὰ μας ἄδεια
κι' ἀπὸ παντοῦ ἐπλάκωσαν ἐξελεγκτῶν κοπάδια.
'Ὅθεν κι' αὐτὸς ἐπιθυμῶν μὲ φλογερὰν μανίαν
ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἰδῇ τῆς δόξης τὴν γωνίαν,
σημνημένος ν' ἀσπασθῇ τοὺς παναρχαίους βράχους,
νὰ συζητήσῃ τέτ' ἄ τέτ μὲ Μαραθωνομάχους,
νὰ γνωρισθῇ μὲ μάκαρας κατοίκους τῆς Παλλάδος
κι' ὁ κόσμος του νὰ σκονισθῇ μὲ σκόνῃ τῆς Ἑλλάδος,
ἐδῶ μᾶς ἀρβάρισε μὲ πᾶσαν του θυσίαν
κι' ἐδὲλκρον πρὸς χάριν μας διήλθε τὴν Περσίαν,

νομίζω δὲ πῶς ἐρχεται ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ
καί γιὰ τοὺς ναργιλέδες μας μᾶς φέρνει τουμπεκί.
Τ. Χαίρω πολὺ... εὐχαριστῶ...

Π. Κι' αὐτὸς εὐχαριστεῖ
καί λέγει πῶς ἡ δόξα σας εἶναι παντοῦ γνωστὴ.
Τ. Ρωτήσετε παρακαλῶ μὲ τρόπον φιλικόν
πῶς εἶναι κι' ὁ Κόλας των τῶν Ἑξωτερικῶν;

Π. Φιλέλλην τώρα ἑρμηνεὺς κατήντησε κι' ἐκεῖνος.
Τ. Χαίρω πολὺ... ὡς μάθη δὲ ὁ ρέκτες Μανδάρινος
πῶς μία νύκτα τοῦ Ρωμηοῦ Κολάου, τοῦ Δραγαμῆ,
τὴν Ρουμανίαν ἐκαὶς αὐτόχρονα τουλοῦμι.

Π. Χαίρει πολὺ ποῦ 'σπασατε τὰ μούτρα τῶν Ρωμηῶν
καί τὸς ὅσον ἠλιθίῳ εἰρηνικῶν παιάνων.

Φ. Κανονεὶ Τζῖν Τζούν ἐρίφ δανείουν κᾶν νύκτα,
χρεωγραφῶν Λοῦρα ἐπέιν ματὶν γαυὸ χρυσάφ.
Τ. Τί λέγει;

Π. Λέγει ὀφθαλμὸν πῶς λείπει τὸ χρυσάφι
καί πρέπει πιά νὰ κινεῖτε 'στὰ δανεικὰ νύκτα,
καί τώρα σᾶς παρακαλῶ μὲ σκληρὸν δόγμα
'στὰ νύκτα 'Ισοζύγια νὰ εἶχῃ μία ματὶν.

Τ. Ὅριστε, Φασουλῆ Τζῖν Τζούν, τὰ χρέη τῶν ὀνημόσων
καί τὰ ἐκατομμύρια περὶ τὰ ἐπτακόσια.
'Εκ τούτων ἐξοφλούμεν τὸ τέταρτον σιγῶν
εἰς στρατοῦς καί εἰς ἐπισκευὰς σπουδαίας τῶν ὁδῶν,
'στὰς Ἑλλήνας ἀποστολὰς καί τοὺς σιδηροδρόμους,

'στὴν Μαύρην Μοῖραν, τοὺς καπνοὺς, τοὺς μούτσους, τοὺς Λό-
εἰς τὰ στελεχῆ τοῦ στρατοῦ, εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον, (στρόμους,
εἰς τὰ συχὰ 'γυμνασία τουρκεμιστῶν ἀσφαίρων,
εἰς μερικοὺς ποῦ τὴν ἀγμὴν θροντοῦν τῆς σακαράκας

ἂν κι' ἐπρεπε νὰ κατοικεῖν τὰ ὄρη τῆς Αἰλιάδας,
'στοὺς πρὸ αἰώνων πόδας μας καί τὰς φιλοπατίας,
'στὸν πόλεμον τοῦ Θεωρῆ κατὰ τῆς Βουλγαρίας,

εἰς δίκαιον Τραπεζίτων καὶ μεσιτῶν μπαξίσι,
 'στό ἡ πατρίς προώριεται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ,
 εἰς καταστίχων ἀνοιγμα κι' Ἰσοζυγίων κλείσιμο,
 'στῶν γνωστικῶν τὸ δέσιμο καὶ τῶν τρελλῶν τὸ λύσιμο,
 'στό καταργεῖν κι' αὐθημερὸν εὐρίσκειν ἄλλας θέσεις,
 'στό συντηρῆσαι ὁμαλὰς τὰς διεθνεῖς μας σχέσεις,
 'στό κατεῖν μοσχολίβανον 'στὴν μύτην τῶν προγόνων,
 εἰς τὸ τροχίζειν διαρκῶς μυχῶν μαυρομανικοῦ,
 'στό καταρρίπτειν τὸν νάον εἰς τρεῖς ἡμέρας μόνον
 καὶ τοῦτον ἀνοικοδομεῖν ὡς ποῦ νὰ 'πῆς λουκάνικο,
 εἰς ἐλεφαντοκόκκαλα πρὸς χρῆσιν ἄδριαντων
 δι' ὅσους ἐμουφλούζεφιν τὰ τέκνα τῶν γιγάντων,
 εἰς τὴν συχνὴν περιφορὰν τοῦ δημοσίου δίσκου,
 εἰς θαλασσοδρόμους ἐξοδα κι' ἐλαίου τοῦ ὀνίσκου,
 εἰς ἀρκετὴν προμήθειαν ὀξέος φανικοῦ
 κι' ἐνὸς κλιβάνου ἀγορὰν ἀπολυμαντικοῦ,
 εἰς τοὺς πραγματογνώμονας προμηθειῶν εὐστόχων,
 εἰς ὠρεὰς κι' Ἀνάκτορα καὶ προῖκας Διαδόχων,
 εἰς τὸ σοφὸν ἀνεύθυνον σωφρόνων Βασιλέων,
 εἰς τελετὰς τῶν Ἀργυρῶν καὶ τῶν Ἰωβιλαίων,
 'στό αἶρειν ὡς ἐπάραινον τὴν ἀναγκαστικὴν
 κι' ἐπαναφέρειν τάχιστα ὡς νόσον σωστικὴν,
 εἰς τὸ στριγγλίζειν μὲ παχειὰ καὶ κορδωμένα λόγια,
 εἰς τὸ διώκειν τὴν Ἀρχὴν μὲ ὄργανον τοῦ ταύρου,
 'στό κτίζειν πύργους ὀχυροὺς κι' ἀνώγρια καὶ κατώγρια
 μὲ τὰ χαρτονομίσματα τοῦ Γεωργίου Σταύρου,
 εἰς τὸ στερεῖσθαι κάποτε κι' αὐτὸν τὸν ἐπιούσιον
 καὶ μολοντοῦτ' ὀρέγεσθαι ὀρεκτικαῖς ζακουσκαῖς,
 'στό προσποιεῖσθαι πομπωδῶς τὸν χορτασμένον πλούσιον
 κι' ὑψώνειν ἀερόστατα καὶ ξεφουσκώνειν φούσκες,
 εἰς σχέδια συνδυασμῶν μεγάλα καὶ παράφορα
 κι' εἰς ἄλλα κατορθώματα πολλὰ τε καὶ διάφορα.
 Πεντάρη γιὰ ντεπόζιτο ποτὲ δὲν ἐφυλάγαμε,
 τὰ δὲ λοιπὰ, Φασούλ Τζιν Τζούν, σκουπίσου καὶ τὰ 'φάγαμε.
 Π. Χαίρει πολὺ ποῦ φαίνεσθε τοσοῦτον πατριῶται
 καὶ ξέρετε τὰ δανεικὰ πῶς πρέπει νὰ τὰ τρῶτε,
 καὶ πάντοτε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς 'στὴν Κίνα θὰ κηρύττῃ
 πῶς δὲν χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς καὶ τοῦ Δρομοκαίτη.
 Πρὸς χάριν σας ὑπόσχεται νὰ 'θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
 οὐχ ἥττον, Πρόεδρε, τολμᾷ νὰ σὰς παρακαλέσῃ
 καὶ τὰ στελέχη τοῦ στρατοῦ νὰ τοῦ δοθοῦν ἐκεῖνα
 νὰ καταρτίσῃ δι' αὐτῶν στρατεύματα κι' ἡ Κίνα.
 Καὶ τώρα λάτρης κι' ὑμνητὴς τῶν εὐγενῶν σας πάππων
 μένει τῆς Δορδοσύνης σας 'ξυπόλυτος θεράπων.

(Ὁ Μανδάρινος προσκυνεῖ καὶ τὰ στελέχη πέρνει
 καὶ σὺρων τὴν κοτσίδα του μ' αὐτὴν τὸν Λόρδο δέρνει).

Καὶ τηλεγραφικὰ Ἑλληνογαλλικὰ.

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνῶ. — 'Στὸν Δελφινάκη πῆγα,
 ποῦ τόσο φιλογαλλισμὸς τοῦχει κολλήσει μύγα.
 Αἰσθήματα ἐξέφρασε πολλὰ περὶ Γαλλίας
 κι' ἡ ἀριεὶς μου φαίνεται τὸν συγκινεῖ μεγάλως.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στό σπῆτ' μου ἀνέδη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δηλ' 'στό λάδι τρεῖς 'στό Εὐδὴ,

μοῦ εἶπε δὲ θερμότατα 'στὸν ροῦν τῆς ὀμιλίας
 πῶς ἂν δὲν ἦτανε Ρωμηὸς ἐπὶ τοῦ νᾶναι Γάλλος.

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνῶ. — Ὁ πρῶτος ἐν τῇ
 ἀκόμῃ φιλογαλλικῇ παρλάρει διαχύσεις.
 Ὁραῖος μὲ τὴν ρόμπα του, ὠραῖος καὶ μὲ κράνος,
 ἐ τρὲ ζολὶ ἐ τρὲ πολὶ ἐ τρὲ σαρμὰν ποῦρ τοῦ,
 ὑπῆρξε κι' ἐρυθρόσκουφος ποτὲ ρεπουμπλικάνος
 καθὼς 'στὴν Φίλλ Μαντάμ. Ἀγγῶ κι' ὁ νέος Ἀν' Πιερ.

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνῶ. — Μὲ λύπην του μεγάλῃ
 παραμικρὰν τῆς κρίσεως δὲν βλέπει θεραπείαν,
 μὰ προτιμᾷ τὸ χέρι του νὰ πετσοκόψῃ πάλιν
 παρὰ νὰ βάλῃ ὑπογραφήν εἰς τὴν χρεωκοπίαν.
 Ἐθαύμασα μὲ τὸ μῆλὸς τοῦ πρῶην Στρατηλάτου
 τὰ τῆς πρεσβύτης κρίσεως τὰ εἴξευρε φαρσί,
 μὲ τρόπον δὲ κι' εὐγένειαν Παρισινοῦ Γαλάτου
 ἕως 'στὴν πόρτα μ' ἐβγάλε καὶ μοῦπε μὴλ μερσί.

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνῶ. — Τὸν Καρπαῖνο ἔβγαλε
 τὴν σκάφην σκάφην ἔλεγε, τὰ σῦκα μόνον σῦκα.
 Μὴ μ' ἐρωτᾷς, ἐφώναζε, περὶ τῶν περαιτέρω...
 τὴν γνώμην μου τὴν ὑψηλὴν τὴν ξέρεις καὶ τὴν ξέρω.
 Τὰς ἐξελέγξεις θεωρεῖ σαχλὰς κοινοτοπίας,
 μοῦ εἶπε δὲ πῶς ἐπρεπε νάλθῃ μὲ βουλοκίρι,
 κι' αὐτὸς καθόσον ἀφορᾷ τὰ τῆς χρεωκοπίας
 τὴν ὑπογράφει τοῦτ' ἄ φέ μὲ πόδι καὶ μὲ χέρι.

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνῶ. — Ἐδῶ σφριγᾷ τὸ πνέμα
 ὁ Δὸν Σκουλούδης τὸν σὶρ Λὸ ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα
 μὲ τὸν παμπόνηρον σκοπὸν καλὰ νὰ τὸν μπουκώσῃ,
 κι' ἀφοῦ τοὺς εἰστρους τοῦ σὶρ Λὸ μὲ τὸ πιστὶ ἀνάψῃ
 κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον 'στὰ πράσσα τὸν τσακώσῃ
 κι' ὅλο καλὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς 'στὴν ἐκθεσί του γράψῃ
 Ὁ Δὸν Σκουλούδης κάθεται 'στὸν ἐλεγκτὴν κοντὰ
 κι' ἀπὸ σαμπάνιαις γίνεται ὁ μουσαφίρης σκνίπα,
 ὁ Στέφανος τὸν ὀδηγεῖ 'στὸν μουσαφίρ-ὄντὰ
 καὶ τοῦ σεβρίζει τὸν καφφέ καὶ τοῦ προσφέρει πίπα.
 Τὸν ἀγκαλιᾷ, τὸν φιλεῖ, τὸν λέγει πρῶτο βλάμη,
 κι' ὡς ὁ γυμναστὴς τῶν Ναυτικῶν τὸν Ἀγγλὸν βεδάμῃ
 πῶς θάλασσα τὸ σπῆτ' του πρὸς χάριν του θὰ κάμῃ
 καὶ ρίχνει 'στὸν καφφέ τοῦ Λὸ 'λίγο χασίς κι' ἄριον.
 Ὁ Λόου παραφέρεται, βρυχάται, δαιμονίζεται,
 γυρίζει πένα καὶ χαρτί καὶ γράφει γράφει γράφει
 πῶς εἶναι Κραῖος ὁ Ρωμηὸς, πῶς πρέπει νὰ δανείζεται,
 καὶ σὰν πεινοῦν οἱ δανεισταὶ νὰ τρῶν σικτίρ πιλάρι.

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνῶ. — Ἐδῶ περνοῦν Ἑγγλέται
 ἀκόμῃ δὲν μ' ἐκάλεσαν κι' ἐμένα σὲ τραπέζι,
 ἂν δὲ κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Λὸ ραχάτ' ἔλκουμ δὲν γάψω,
 μὴδὲ σὲ γεῦμα ὁ γυμναστὴς δὲν προσκλήθῃ λαμπρόν,
 'στὰ παστορικά τεστέρια τῶν φοβεύματι μὴπως γράψω
 τὴν λέξιν τὴν πασίγνωστον τοῦ στρατηγοῦ Καμπρόν.

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς ὁδοῦ τοῦ Ἡρωοστέιου κοινοῦτος πολὺς.